

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΟΝΤΙ ΤΟΜΩ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΩΝ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΩΝ

Κωνσταντίνου Γ. Μπόνη, Ἀκαδημαϊκοῦ - Ὀμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, *Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ τελευταῖος τῶν μεγάλων βυζαντινῶν θεολόγων (1296-1369)*, σσ. 7-21.

Ἡ παρούσα μελέτη ἀποδεικνύει, μεταξύ ἄλλων, ὅτι ἡ θεολογία τοῦ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ δύναται καὶ σήμερον ν' ἀποτελέσῃ σπουδαῖον παράγοντα εἰς τὸν διάλογον μεταξύ τοῦ χριστιανισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως πρὸς ἴσιν τοῦ Σχίσματος, ἐπεὶδὴ ἡ θεολογία αὐτοῦ ταυτίζεται μὲ τὴν θεολογίαν τῆς μιᾶς ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας.

Ἀθανασίου Παπᾶ, Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως, *Κεντητὴ Ὁραία Πύλη τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱ. Μονῆς Παναγίας Καμαριωτίσσης*, σσ. 22-30.

Δημοσιεύσεις καὶ περιγραφή, μετὰ αἰσθητικῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν παρατηρήσεων, τῆς ἀριστοτεχνικῆς κεντητῆς ὁραίας Πύλης, ποιηθείσης καὶ ἀφιερωθείσης ὑπὸ τῆς κεντητρίας Μαριώρας εἰς τὴν Ἱ. Μ. τῆς Παναγίας Καμαριωτίσσης (ἐν Χάλκῃ).

Σπυρίδωνος Τρωιάνου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, *Συγκριτικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς καταστατικῆς νομοθεσίας τῶν Ὁρθόδοξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν περὶ τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας*, σσ. 31-46.

Συγκριτικὴ ἔρευνα μετὰ προσωπικῶν παρατηρήσεων ἐπὶ τῶν θεμάτων καὶ προβλημάτων τῆς Καταστατικῆς Νομοθεσίας τῶν Ὁρθόδοξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν περὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Μάρκου Α. Ὁρφανοῦ, *Ἡ ἐκπόρευσις τοῦ ἁγ. Πνεύματος κατὰ τὸν ἱερὸν Φῶτιον*, σσ. 47-70.

Ἐόρτιος ὁμιλία, ἐκθέτουσα συγκριτικῶς καὶ συντόμως τὴν περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος γνώμην καὶ διδασκαλίαν τοῦ μεγάλου Φωτίου.

Ἰωάννου Μ. Κονιδάρη, *Ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Μητρόπολις Γερμανίας καὶ ὁ Καταστατικὸς αὐτῆς Χάρτης*, σσ. 71-89.

Μετά τινα σύντομα κατατοπιστικὰ προλεγόμενα καὶ τὴν ἀπαραίτητον ἱστορικὴν ἀνασκόπησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γερμανίας, τῆς ὁποίας ὁ Μητροπολίτης τυγχάνει Ἐξάρχος Κεντρῶς Εὐρώπης, δημοσιεύεται ὁ Καταστατικὸς αὐτῆς Χάρτης (ἐξ 9 άρθρων), ὧν ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ τοῦ 1972.

P. B. Paschos, *Gabriel l' Hymnographe: Kontakia et Canons*, σσ. 90-121, 320-348 καὶ 502-535.

Συνέχεια καὶ τέλος τῆς μελέτης περὶ τοῦ Γαβριὴλ τοῦ Ὑμνογράφου, ὡς καὶ τῆς κριτικῆς ἐκδόσεως τοῦ ὑμνογραφικοῦ ἔργου του μετ' Εἰσαγωγῆς, μεταφράσεως εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ ἐρμηνευτικῶν σχολίων.

Μ. S e s a n, *De l'Orthodoxie*, σσ. 122-131.

Σύντομος ιστορική περιγραφή τῶν περιπετειῶν τοῦ ἔρου Ὁρθοδοξία εἰς τὸν χῶρον α) τῆς Ἀνατολῆς καὶ β) τῆς Δύσεως.

C r a i g L. H a n s o n, *The Passion of Saint Onesimus of Colossae*, σσ. 320-374.

Προλεγόμενα καὶ κριτική ἔκδοσις τοῦ Μαρτυρίου τοῦ ἁγίου Ὀνησίμου τοῦ ἐκ Κολοσσῶν (BHG 1376y, 1377), τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου ἀλιευθέντος εἰς τὸν Χριστιανισμόν.

Γ ε ω ρ γ ί ο υ Χ ρ. Ρ η γ ο π ο ὄ λ ο υ, Ἰησοῦς Χριστός, «ὁ Ἄρτος ὁ Ζῶν», σσ. 132-158 καὶ 375-408.

Συνέχεια καὶ τέλος τῆς ἐν λόγῳ μελέτης, ἐπιμενούσης ἰδιαίτερος εἰς τὰ θέματα, α) Ἄρτος καὶ Δεῖπνα κατὰ τὴν Καινὴν Διαθήκην, β) Προβληματική τῆς ὁμιλίας τοῦ Ἰησοῦ περὶ «ἄρτου τοῦ ζῶντος», γ) Ἰησοῦς Χριστός - «ὁ ἄρτος ὁ ζῶν», δ) Ὁ ἄρτος ἐν τῇ Θ. Εὐχαριστίᾳ, καὶ ε) Τὸ Δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ Ἀρνίου.

Ἰ ω ά ν ν ο υ Π α ν α γ ο π ο ὄ λ ο υ, *Θεία καὶ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς πατερικῆς παραδόσεως*, σσ. 159-171.

Ἡ μελέτη αὕτη πραγματεύεται τὸ θέμα περὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἔχει συζητηθῆ τὸ θέμα αὐτὸ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Δύσιν. Μετὰ τὴν σχετικὴν εἰσαγωγὴν ὑποδιαιρεῖται ὡς ἑξῆς: 1) Ἡ οἰκονομία τῆς θείας δικαιοσύνης· 2) Ἡ φθορὰ καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· 3) Τεκμήρια ἐκ τῆς πατερικῆς ἐξηγητικῆς παραδόσεως· 4) Ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη ὡς ζῶη ἐν Χριστῷ· 5) Χριστιανικὴ καὶ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη.

Γ ε ω ρ γ ί ο υ Θ. Π ρ ῖ ν τ ζ ι π α, *Αἱ ἀρμοδιότητες τῶν διοικητικῶν ὀργάνων τοῦ ἁγίου Ὁρους*, σσ. 172-186 καὶ 424-445.

Σύντομος μελέτη καὶ ἀνάλυσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν νόμων, τῶν ἀφορώντων εἰς τὰς ἀρμοδιότητας τῶν διοικητικῶν ὀργάνων τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Δ η μ η τ ρ ί ο υ Α. Δ ρ ῖ τ σ α, *Τὸ ρητορικὸν καὶ ποιητικὸν στοιχεῖον εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Ἰππολύτου*, σσ. 187-204.

Μορφολογικὴ ἐπισκόπησις καὶ φιλολογικαὶ καὶ αἰσθητικαὶ-μετρικαὶ παρατηρήσεις, μετὰ παραδειγμάτων ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Ἰππολύτου.

Β α σ ι λ ε ῖ ο υ Κ ο τ σ μ α ν ῖ δ η, Ὁρθόδοξος Σωτηριολογία εἰς τοὺς Ἀσματικούς Κανόνες τῶν ἀκινήτων Δεσποτικῶν ἑορτῶν, σσ. 205-230 καὶ 409-423.

Συνέχεια καὶ τέλος τῆς ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου σωτηριολογίας μελέτης τῶν ἀσματικῶν κανόνων τῶν ἀκινήτων δεσποτικῶν ἑορτῶν.

Ε ὕ σ τ ρ α τ ί ο υ Τ σ α π α ρ λ ῆ, *Βυζαντινὴ ξυλογλυπτικὴ τῆς Ἡπείρου*, σσ. 231-237.

Ἱστορικὴ καὶ ἀρχαιολογικὴ παρουσίασις καὶ περιγραφή δύο βυζαντινῶν ξυλογλυπτῶν τῆς Ἡπείρου: α) ἐνὸς βημοθύρου τοῦ ἁγ. Νικολάου-Περάματος Ἰωαννίνων, καὶ β) τῆς θύρας τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας Βελλάς (Κόκινη Ἐκκλησία-Δροσπηγῆς), καταστραφείσης δυστυχῶς ἐκ πυρκαϊᾶς κατὰ τὴν γερμανικὴν κατοχὴν.

Κωνσταντίνου Γ. Μπόνη, Ἀκαδημαϊκοῦ-Ὀμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, *Ἡ Ἑλληνικὴ Χριστιανικὴ Γραμματεία ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν Λυτικὴν*, σσ. 257-296.

Ἡ ὁμιλία ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ ὑποδοχῇ τοῦ Καθηγ. κ. Κ. Γ. Μπόνη ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν, ἐξετάζουσα ἐν ἐπιγραμματικῇ σαφηνείᾳ καὶ συντομίᾳ τὴν καθόλου Χριστιανικὴν Γραμματείαν, μετὰ παρατηρήσεων καὶ κριτικῶν ἀξιολογήσεων ὡς καὶ συγκρίσεως τῆς Ἑλληνικῆς-Ἀνατολικῆς Χριστ. Γραμματείας πρὸς τὴν Δυτικὴν τοιαύτην.

Στυλιανοῦ Γ. Παπαδοπούλου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, *Ἡ ἀλληλογραφία Βασιλείου τοῦ Μεγάλου καὶ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου*, σσ. 297-319.

Ἐκθεσις τῶν ἱστορικῶν περιστατικῶν βάσει τῶν διασωθεισῶν Ἐπιστολῶν, ἀνταλλαγισῶν μεταξὺ Μεγ. Βασιλείου καὶ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

Θ. Δ. Μοσχονᾶ, *Κοπτικὰ Σημειώματα*, σσ. 446-448.

Τρία σύντομα σημειώματα, ἀναφερόμενα εἰς προσωπικότητας τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι εἰς τὸν διὰ Χριστὸν σαλὸν Κῆου, μαρτυρήσαντα κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ, εἰς τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Μακάριον καὶ εἰς τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Θεοφάνιον (ἢ Θεοφάνην).

Βασιλείου Θ. Σταυρίδου, *Ἐκκλιπόντες Καθηγηταὶ τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης*, σσ. 449-459.

Βιογραφικὰ καὶ βιβλιογραφικὰ στοιχεῖα τῶν ἀειμνήστων Καθηγητῶν, α) Εὐαγγέλου Φουντοπούλου, β) Μητροπ. Νεοκαισαρείας Χρυσοστόμου (Κορωναίου) καὶ γ) Γεωργίου Ἀναστασιάδου (Μεγ. Οἰκονόμου).

Κωνσταντίνου Γ. Μπόνη, Ἀκαδημαϊκοῦ-Ὀμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, *Τὸ ἐν Τορόντο τοῦ Καναδᾶ διεθνὲς ἐπιστημονικὸν Συμπόσιον εἰς μνήμην τοῦ Μεγάλου Βασιλείου*, σσ. 473-484.

Σύντομος περιγραφή τοῦ Συμποσίου, εἰς ἣν ἐπισυνάπτονται καὶ αἱ ἐπίσημοι χαιρετιστήριοι ἐπιστολαὶ-μηνύματα τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου κ. Δημητρίου καὶ τῆς Α.Α. τοῦ Πάπα Ἰωάννου-Παύλου Β΄.

Κωνσταντίνου Γ. Μπόνη, Ἀκαδημαϊκοῦ-Ὀμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, *Ὁ Μέγας Βασίλειος ὡς θεολόγος*, σσ. 485-501.

Εἰσήγησις ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κωνσταντίνου Γ. Μπόνη εἰς τὸ ἐν Τορόντο Καναδᾶ Συμπόσιον εἰς τιμὴν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Διαπραγματεύεται τὸν μέγαν τοῦτον Ἐκκλησιαστικὸν Πατέρα ὡς Θεολόγον καὶ ὡς Ἐκκλησιαστικὸν Ἄνδρα καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ δισταγμὸς τοῦ Μ. Βασιλείου νὰ υἱοθετήσῃ ἢ εἰσαγάγῃ νέαν θεολογικὴν ὀρολογίαν δὲν προήρχετο ἐκ τινος ἀσφαλείας ἐπὶ θεολογικῶν θεμάτων ἀλλ' ὠφέλιετο εἰς τὴν ποιμαντικὴν του μέμνην διὰ τὴν τήρησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος.

Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ, *Ἡ ἀνάμειξις τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου εἰς τὸ ζήτημα τῆς μεταφράσεως τῆς Ἀγ. Γραφῆς εἰς τὴν νεοελληνικὴν*, σσ. 536-566.

Ἐξέτασις νέων στοιχείων καὶ μαρτυριῶν ἐπὶ τοῦ θέματος ἐκ τῆς ἐρεῦνης τῶν Ἀρχείων τῆς ἐν Λονδίῳ Βιβλικῆς Ἐταιρείας καὶ ἐκδοσις τῶν σχετικῶν ἀνεκδότων κειμένων.

Χαρ. Γ. Σωτηροπούλου, *Ἡ διὰ τῶν ἀρετῶν ἀπάθεια κατὰ τὸν ἅγιον Μάξιμον τὸν Ὁμολογητὴν*, σσ. 567-593.

Σύντομος μελέτη περὶ τῆς πράξεως τῶν ἐντολῶν καὶ ἀρετῶν, δι' ὧν ὀδηγούμεθα, κατὰ τὸν ἅγ. Μάξιμον, εἰς τὴν ὁρθῶς νοουμένην ἀπάθειαν.

Νικολάου Π. Ὀλυμπίου, *Τὰ ξυλόγλυπτα τῆς ἱεράς μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ Παρνασσίδος*, σσ. 594-662.

Ἱστορική καὶ αἰσθητική ἐξέτασις τῶν ἀριστουργηματικῶν ξυλογλύπτων παραστάσεων ἐπὶ τοῦ Τέμπλου, τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Θρόνου καὶ τοῦ Προσκυνηταρίου τῆς ἱ. μ. τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ Παρνασσίδος.

Μαρτίνου Γιόρνταν, *Συμβολαὶ εἰς τὴν βιβλικὴν ἀνθρωπολογία*, σσ. 663-679.

Ἡ μελέτη αὕτη εἶναι συνέχεια τῆς μελέτης Ζ' εἰς τὸν προηγούμενον 49ον τόμον, ἣ ὁποία κλείνει τὴν σειρὰν τῶν μελετῶν τούτων μετὰ τὸ θέμα «ἡ παρούσα κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου» ὑποδιαιρεῖται δὲ εἰς τὰ ὑπόλοιπα δύο κεφάλαια: δ) Ἡ τριαδικὴ οὐσία τοῦ πνεύματος (σσ. 663-669), καὶ ε) Νοῦς, Λόγος, Πνεῦμα, σσ. 668-679.

Κωνσταντίνου Γ. Μπόνη, *Ἀκαδημαϊκοῦ-Ὁμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Μέγας Ἀθανάσιος-Ἰουλιανὸς ὁ Ἀποστάτης καὶ Μέγας Βασιλεῖος*, σσ. 689-725.

Πρόκειται περὶ πανηγυρικῆς Ὀμιλίας, λεχθείσης ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ 1600ῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἐν τῇ ὁποία ἐξετάζονται κεχωρισμένως τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ἔργα τῶν Μεγάλου Ἀθανασίου, Ἰουλιανοῦ τοῦ Ἀποστάτου καὶ Βασιλείου τοῦ Μεγάλου - ἐν θέσει καὶ ἀντιθέσει ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς ἐποχῆς των.

Ἀθανασίου Παπᾶ, Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως, *Τὰ ἐπιγράμματα τοῦ Μ. Πριμικηρίου τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Θεοφάνους Σ. Θεοφανείδου*, σσ. 726-762.

Ἱστορική καὶ φιλολογικὴ ἐξέτασις καὶ ἐκδοσις τριάκοντα καὶ τριῶν λαμβικῶν ἐπιγραμμάτων, τὰ ὁποῖα συντέθησαν ἀπὸ τοῦ 1961 κ.έ. καὶ εὑρίσκονται (εἰς ἐκκλησιαστικῶς ἐκδόσει) ἐν Κων/πόλει καὶ Ἑλλάδι.

Μάρκου Α. Ὀρφανοῦ, *Ἡ ἐκπόρευσις τοῦ ἁγίου Πνεύματος κατὰ τινὰς Ἑλλήνας Πατέρας*, σσ. 763-778.

Περικτικὴ μελέτη, περὶ τῆς διδασκαλίας ὀρισμένων Ἑλλήνων Πατέρων περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγ. Πνεύματος.

Εἰς αὐτὴν ἐκτίθεται ἡ περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγ. Πνεύματος διδασκαλία τῶν Ὁριγένους, Γρηγορίου Νεοκαισαρείας, Ἀθανασίου, τῶν Καππαδοκῶν Πατέρων, Ἐπιφανίου, Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Θεοδώρητου Κύρου, Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, ψ. Διονυσίου, Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Φωτίου, Γρηγορίου ἢ Γεωργίου τοῦ Κυπρίου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Μάρκου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀναίρεῖται ἡ καινοτομία τοῦ filioque.

Ἀνδρέου Στ. Χελιώτου, *Ἡ ἐκφώνησις τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ*, σσ. 779-814.

Μετὰ τὴν εἰσαγωγήν, ἐξετάζεται ὑπὸ τοῦ σ. τὸ ἀνωτέρω θέμα ὡς παρουσιάζεται εἰς

τὸν Ἰνδουισμόν (κεφ. Α΄), τὸν Βουδδισμόν (κεφ. Β΄), τὸν Σικχισμόν (κεφ. Γ΄), τὸν Ἰσλαμισμόν (κεφ. Δ΄) καὶ εἰς τὸν Ἰουδαισμόν καὶ Χριστιανισμόν (κεφ. Ε΄). Ἡ ὅλη μελέτη κατακλείεται διὰ συμπερασμάτων-ἐπιλεγομένων.

Μιχαήλ Μακράκη, *Ἡ ζωὴ τοῦ Πνεύματος εἰς τὸν Τζώρτζ Σανταγιάνα καὶ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ Χριστοῦ*, σσ. 815-855.

Συνέχεια καὶ τέλος τῆς ἐν λόγῳ μελέτης περὶ τῆς φιλοσοφικῆς διδασκαλίας τοῦ Σανταγιάνα ὡς καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Πνεύματος καὶ ἐφαρμογῆς αὐτῆς εἰς τὴν Χριστιανικὴν ἰδέαν. Ἐνταῦθα ἐξετάζονται ἡ ὑπαρξίς τοῦ Θεοῦ, ἡ θεότης τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀξία τῆς ὕλης. Ἰδιαιτέρως ἐξετάζεται ἡ διδασκαλία τοῦ Σανταγιάνα περὶ τοῦ τρισυνθέτου τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία ἀντιπαραβάλλεται μετὰ τὴν διδασκαλίαν ἀρχαίων καὶ συγχρόνων τριχοτομιστῶν.

Γερασίμου - Χρυσοστόμου Σπ. Ζαφείρη, Μητροπολίτου Περιστερίου, *Ἐν πρόβλημα καὶ μία ἔκκλησις*, σσ. 856-868.

Ὁ σ. ἐκθέτει τὸ κείμενον πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως καὶ δράσεως τῆς Οὐνίας ἐν μέσῳ τῶν Ὀρθοδόξων, καὶ τὰς ἀρνητικὰς ἐπιπτώσεις ποὺ ἔχει τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἀρξαμένου Θεολογικοῦ Διαλόγου μετὰ τὴν Ρώμην. Ὁ σ. κάμνει ἔκκλησιν πρὸς τὴν Ρώμην ὅπως καταργήσῃ τὴν Οὐνίαν καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποδείξῃ τὴν εἰλικρινῆ τῆς ἐπιθυμίαν δι' ἐνότητα ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγάπῃ.

Εὐαγγέλου Μαντζουνέα, Πρωτοπρεσβυτέρου, *Ἡ ιδιότης τοῦ ρασοφόρου Μοναχοῦ*, σσ. 869-888.

Μελέτη καὶ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα ἐὰν ὁ ρασοφόρος Μοναχὸς (ὁ ἔχων μόνον ἀπλὴν ρασοευχὴν) θεωρῆται τέλειος ἢ δόκιμος μοναχός, βάσει τῶν πηγῶν τοῦ Κανονικοῦ καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου. Ἡ ἀπάντησις τοῦ σ. εἶναι ἀρνητικὴ.

Θεοδώρου Νικολάου, *Ἡ τέχνη καὶ ἡ παιδαγωγικὴ αὐτῆς ἀξία κατὰ τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας*, σσ. 889-911.

Ἀρχικῶς ἀναφέρεται εἰς τὸ ζήτημα τῆς καθιερώσεως τῆς εορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἀκολούθως ἀναπτύσσει τὸ κύριον θέμα: ἡ θέσις τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἔναντι τῆς τέχνης ἐν γένει, καὶ κυρίως ὡς πρὸς τὴν εἰκονογραφίαν, τὴν ὁποίαν κυρίως ὁ Βασίλειος ὁ Μέγας θεωρεῖ ὡς ἀξιόλογον παιδαγωγικὸν στοιχεῖον, ὡς ἐπίσης καὶ πρὸς τὴν γλυπτικὴν. Οὕτω, μὲν μετὰ τὸν Δ' αἰ. ἡ τέχνη ἐδικαιώθη θεολογικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐπετεύχθη ἡ σύνδεσις τῆς ἀρχαίας παραδόσεως μετὰ τὴν χριστιανικὴν τέχνην, εἰς τρόπον ὥστε μετὰ τὸν Παρθενῶνα νὰ ἰδρῶθῃ καὶ ἡ Ἁγία Σοφία.

Ν. Β. Χρονοπούλου, *Τὸ πρόβλημα τῆς εὐθανασίας*, σσ. 912-946.

Ἐξετάζεται ὑπὸ τοῦ σ. τὸ πρόβλημα τῆς εὐθανασίας κυρίως ἐξ ἐπόψεως Χριστιανικῆς Ἠθικῆς εἰς τέσσαρα κεφάλαια: α) Ἱστορικὴ θεώρησις τοῦ προβλήματος, β) Ἐνεργητικὴ εὐθανασία, γ) Παθητικὴ εὐθανασία καὶ δ) ἡ συμπάρστασις εἰς τὸν θνήσκοντα, ἀντὶ τῆς εὐθανασίας.

Δημητρίου Λ. Δρίτσα, *Σύντομος μορφολογικὴ ἐπισκόπησις ἐνίων ὁμιλιῶν Ἀστερίου Ἐπισκόπου Ἀμασειας*, σσ. 947-958.

Μετὰ τινα γενικὰ εἰσαγωγικὰ περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τοῦ Ἀστερίου, ὁ σ. δίδει

ἀποσπάσματα τινα ἐξ ὀμιλιῶν αὐτοῦ, δεικνύοντα ὅτι ὁ εὐρυθμος λόγος του κεῖται ἀναμέσον τοῦ πεζοῦ καὶ τοῦ ἐμμέτρου, παρὰ τὰ κράσπεδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποιήσεως.

Δ η μ η τ ρ ί ο υ Κ α ρ α κ α τ σ ἄ ν η, 'Ο ναός τοῦ ἁγίου Γεωργίου Κουβαρά, σσ. 959-993.

Εἰς τὴν τετραμεροῦς διαιρέσεως μελέτην ταύτην ἐξετάζεται, ἀπὸ πάσης δυνατῆς ἀπόψεως, ὁ εἰς τὰ Μεσόγεια τῆς Ἀττικῆς καὶ παρὰ τὴν κώμην Καλυβίων εὐρισκόμενος βυζαντινὸς ναὸς τοῦ ἁγίου Γεωργίου Κουβαρά (μετὰ 22 πινάκων).

Τ ι μ ο θ έ ο υ Τ ρ ι β ι ζ ἄ , Ἀρχιμ., 'Η ποιμαντικὴ μέριμνα τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν Ναυτιλλομένων, σσ. 994-1003.

Μελέτη περιγράφουσα τὰς διευκολύνσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τὴν Ποιμαντικὴν μέριμναν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι παρέχονται εἰς τοὺς ναυτιλλομένους. Αὕτη περιέχει καὶ τινὰς προτάσεις διὰ τὴν διακονίαν εἰς τὸν τομέα τοῦτον, ὡς καὶ τὴν διαφοροποίησιν τῆς Ποιμαντικῆς μερίμνης τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοὺς ναυτιλλομένους.

Ν ό ν ν α ς Π α π α δ η μ η τ ρ ί ο υ, 'Η διαθήκη τοῦ Χαλκηδόνης Γρηγορίου, σσ. 1004-1010.

Δημοσιεύεται ἀντίγραφον διαθήκης τοῦ Μητροπολίτου Χαλκηδόνης Γρηγορίου († 1837), εὑρεθὲν παρὰ τὴν Ραφάνην τῆς Θεσσαλίας, πιστῶς μεταγεγραμμένον, μετὰ τινῶν σχολίων καὶ συντόμου εἰσαγωγῆς.

Ἀ ν α σ τ α σ ί ο υ Π. Χ ρ ι σ τ ο φ ι λ ο π ο ὑ λ ο υ, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τὸ Ἑλληνικὸν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον κατὰ τὰ ἔτη 1976 καὶ 1977, σσ. 1011-1048.

Συστηματικὴ ἀναγραφή κατὰ θέματα τῆς ἐλληνικῆς καὶ ξένης βιβλιογραφίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου (τῶν ἐτῶν 1976-1977).

"Ἐκθέσεις περὶ τοῦ ἐν Τορόντο Συμποσίου τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, σσ. 1049-1055.

"Ἐκθέσεις περὶ τοῦ σπουδαίου διεθνοῦς Συμποσίου τοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὴν μνήμην καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν ἐν Τορόντο τοῦ Καναδά κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1979. Ἀκολουθεῖ καὶ σύντομος ἱστορία τοῦ Τάγματος τῶν Βασιλιανῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐφιλοξένησαν τὸ Συμπόσιον. Ἐν τῇ Ἐκθέσει ταύτῃ ὑπογραμμίζονται ἡ σημασία τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ ἡ σπουδαιότης τοῦ ἐν λόγῳ Συμποσίου.